

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **W.A.**

podejrzanego o czyn z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 16 grudnia 2024 r.

wniosku Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim – postanowienie

z dnia 15 listopada 2024 r., sygn. II K 1440/19

- o przekazanie sprawy W.A. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości (art. 37 k.p.k.)

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Starogardzie Gdańskim zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na to, że sprawa dotyczy zdarzenia, które rozegrało się przed siedzibą tego sądu, podejrzanym w sprawie jest brat wieloletniej pracownicy sądu właściwego miejscowo, która nadto jest świadkiem w sprawie, a sprawa odbiła się szerokim echem wśród pracowników, w tym kadry orzeczniczej sądu. W ocenie sądu za przekazaniem sprawy przemawia także złożony charakter sprawy w zakresie ustalenia stanu zdrowia psychicznego podejrzanego w kontekście możliwości orzeczenia internacji, na co wskazuje dwukrotne uchylenie rozstrzygnięć sądu

pierwszej instancji, nieuwzględniających wniosku prokuratora o orzeczenia takiego środka.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 37 k.p.k. istnieje możliwość przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi aniżeli sąd miejscowo właściwy, jeżeli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości. Przepis ten ma charakter wyjątkowy i może być stosowany jedynie w szczególnych, właśnie wyjątkowych sytuacjach. W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie zaistniała.

Już na wstępie wskazać należało, że konieczności skorzystania w tej sprawie z uprawnienia przewidzianego w art. 37 k.p.k. nie dostrzegły sądy dwukrotnie procedujące w przedmiocie wniosku prokuratora o umorzenie postępowania i zastosowanie środka zabezpieczającego, a sąd właściwy występujący z wnioskiem, nie wskazał nowych okoliczności, które były nieznane poprzednim składom orzekającym, a które miałyby wskazywać na niemożliwość zagwarantowania rozstrzygnięcia tej sprawy przez sąd miejscowo właściwy w sposób bezstronny i rzetelny. Okoliczności zdarzenia będącego przedmiotem postępowania karnego nie wskazują aby czyn podejrzanego miał bezpośredni związek z działalnością orzeczniczą sądu właściwego, a zeznania siostry podejrzanego dotyczyły wyłącznie sytuacji zdrowotnej jej brata. Trudno też *a priori* zakładać, że mogą powstać obawy co do bezstronności sądu (zwłaszcza w oczach opinii publicznej), gdy stroną postępowania jest członek rodziny urzędniczeki sądu właściwego, przy nie wykazaniu istnienia powiązań personalnych tej osoby z sędziami sądu właściwego. Charakter tej sprawy, oceniony przez sąd wnioskujący jako złożony, co można w świetle okoliczności sprawy kontestować, nie dawał podstawy do ustalenia, że nie jest możliwe rzetelne z zachowaniem reguł praworządności rozpoznanie tej sprawy w sądzie właściwym. Podnieść bowiem należało, że autorytet wymiaru sprawiedliwości wymaga, aby sądy nie ulegały presji opinii publicznej ani nie popadały w wątplenie co do własnych kompetencji w zakresie przeprowadzenia rzetelnego procesu, a racjonalna nieustępliwość w tym względzie sprzyjać będzie kształtowaniu pozytywnego wizerunku organów trzeciej władzy, minimalizując tym samym wątpliwości co do obiektywizmu w

rozpoznawaniu przyszłych spraw (por. postanowienia SN: z dnia 28 października 2011 r., III KO 72/11, z dnia 22 listopada 2012 r., V KO 57/12).

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.

[WB]

[a.l.]